

KOROŠEČ

Uredništvo in upravništvo v Velikovecu.

List izhaja vsak torek in petek.

Naročnina znaša: celoletno 12 K, polletno 6 K, četrtletno 3 K.

Velikovec, 27. avgusta 1920.

Cene inseratov: enostopna pettirsta ali nje prostor

1 krono. Uradni razglasi po 2 K. Pri naročilu nad

10 objav popust.

Nemci in nemčurji bi radi v nedeljo, dne 29. t. m. ob 10. uri dop. predili v Grebinju shod. Radi bi na naši sveti slovenski zemlji z lažmi in obrekovanjem sramotili nas in našo državo. Opozarjamo okrajno glavarstvo, da tega ne dovoljujemo.

Tako je prav!

Ker je plebiscitna komisija odredila, da se smejo zastave razobešati samo še do sept. t. l., so zavedni koroški Slovenci, ki imajo koroške (belo—rdeče) zastave, te takoj izobesili. Iz raznih krajev nam prihajajo poročila, da so na naših cerkvah, šolah in drugih javnih poslopih razobešene koroške zastave, ki pričajo vsemu svetu, da prebiva tam zavedno ljudstvo, ki hoče iz gospodarskih in deloma tudi iz narodnih ozirov glasovati za Jugoslavijo. Razobešanje avstrijskih in nemških zastav ni dovoljeno! Kakor nima nihče pravice, dovoljevati, da bi nas kdo pretepal in pobijal, tako tudi nima nihče pravice dovoljevati, da bi nas smele od Avstrije podkupljene duše na naši sveti slovenski zemlji z avstrijskimi in nemškimi zastavami izzivati, žaliti in sramotiti. Ako pa to store, naj pripišejo posledice sami sebi!

Nemško-avstrijski denar skoro brez vrednosti.

Najboljše merilo za zdrave gospodarske in življenske razmere vsake države je vrednost njenega denarja ne samo doma, ampak pred vsem na svetovnem trgu, kjer se baranta z denarjem prav tako kakor z drugim blagom. Tam ne pomagajo nobene še tako lepe besede. Kolikor je vreden denar, tako drago se plača. Po vrednosti denarja sodijo vrednost dotične države. In ravno pri tem se jako dobro vidi, kako sodi svet o Nemški Avstriji.

Nemški agitatorji imajo slovenske Korošce za take trape, da jih hočejo pridobiti z lepimi besedami, ali pa z ničvrednim denarjem. Zato hvalijo Avstrijo na vse pretege kakor obljubljeno deželo, po kateri se cedi med in mleko. Da so pa ta mala nebesa že skoraj cel pekel in bodo tudi za naprej ostala pekel, to vedo Nemci sami prav dobro, vemo tudi mi in ves svet. Zato pa pada veljavnost nemškega denarja od dne do dne. Sedaj je padel že tako nizko, da se na svetovnem trgu niti ne plača toliko, ko-

likor košta še tak kosček pobarvanega papirja. Pomislite! V Curihu na Švicarskem so plačali 20. t. m. za nemško krono 2½ centima. Zdaj pa pojedite in kupite za 2½ helerja kosček pobarvanega papirja, če ga vam kdo da.

Avstrijce seveda to grozno skrbi. Saj vsak dan bolj vidijo, da drvijo v prepad, v pogubo. Pa pomagati si ne morejo drugače, kakor da kar naprej tiskajo papir, ki mu pravimo denar. Časopisi v Gradcu in na Dunaju jamrajo. Celovski časopisi pa se tiskajo v prvi vrsti za čono A in so kakor lim, na katerega bi se najujeli slovenski Korošci. Zato seveda prav lepo molče o mizeriji, ki vlada v Nemški Avstriji, ter pišejo rajši o naših žandarjih, financarjih, Srbih in Bog ve kaj še. Na Dunaju pa povedo večkrat po pravici, kje jih čevelj žuli. Tako piše dunajska „Presse“ z dne 21. t. m. pod naslovom „Geldentwertung“ jako dolgo jeremijado o padanju avstrijskega denarja in pove tudi odkrito pravi vzrok: „Aus dem Grunde, weil niemand uns für lebensfähig hält und weil die Empfindung vorwiegt, daß dieser Staat nicht die Kraft haben kann selbständig zu bleiben und sich auf die Dauer zu behaupten.“ In nadalje: „Nur Österreich ist das Aschenbrödel ohne Rohstoffe, ohne Kohle, ohne eigene Versorgung mit innerem Trübsal und sinkender Arbeitskraft.“ Zdaj pa berite, plačane duše, kako bogata je Nemška Avstrija in kako dobro se bo godilo ljudstvu v taki državi, ki sploh ne more obstati! Saj vendar veste, kaj pomeni „lebensunfähig“. In v ta pekel bi radi izvabili in zapeljali poštene koroške Slovence! Pošteni Nemci sami pripoznavajo, da je Avstrija pravi „Trübsal“. Kdor hoče torej „Trübsal plozat“, ta le naj glasuje za Avstrijo. Koroški Slovenec sicer rad poje in pleše, a da bi Nemcem pomagal „Trübsal plozat“, tako neumen pa ni. Le naj sami trobijo na ta instrument!

—ski—

Celovčani na delu.

(Iz Bilčovsa).

Dolgo so se trudili celovski lačnbergarji, da bi izprosili od plebiscitne

komisije odpravo demarkacijske črte. Vedno so vpili, da drugače plebiscit ni mogoč. Našim ljudem so se pa lagali, da hočejo samo v naš prid odpraviti črto, ker bomo potem v Celovcu vse drago prodajali. Toda ta banda je zvita in mi Bilčovčani smo že prej vedeli, da jim ni nič na tem, ali se nam godi dobro ali slabo, saj za „windische Hunde“, kakor so nas zmiraj imenovali, je tako vse dobro. Bilo jim je le na tem, da bi pomirili svoj vedno glasneje mrmrajoči želodec ter kupovali vse bolj po ceni. In res! Komaj teden dni, že so znižali cene vsemu, kar prinesejo naši ljudje tja na prodaj. Nasprotno pa so dvignili cene vsemu, kar mi tam kupujemo. Iz tega lahko vsak razvidi, da Nemeč za Slovence nima srca. Ni jim za našo korist, temveč za našo zemljo in za kruh, ki raste na njej. Zato naj vsak odpre oči in kmalu bo spoznal, da ni vse zlato, kar se sveti. Ves ta blišč in dobre besede, ki jih imajo Celovčani sedaj za nas, je le prazna pena. Če nas bi pa enkrat imeli v krempljih, potem bi nas pa oglodali do kosti in še iz kosti bi nam izpili mozeg.

Saj se to takoj vidi. Če poznajo koga, da je nemčur ali bolj omahljiv, dobi vse bolj poceni ko tisti, o katerih vedo, da so zavedni Slovenci. Tako je kupila žena iz naše občine pri Jezerniku zavoj vžigalic za 8 K. Takoj za njo je plačal nemčur za iste vžigalice 4 K. Ko žena vpraša, kako to gre, ji odgovori neki komi: To so „naši“, zato moramo zanje bolj skrbeti. To se je zgodilo v trgovini, ktere gospodar si je le z denarjem naših ljudi pomagal na noge.

Zopet v drugi trgovini je gospa zabavljala na vso moč čez Srbe, a ko so naši ljudje plačevali s srbskim denarjem, pa ni rekla, da ga noče.

Našteli bi lahko še več slučajev, ki se dogajajo dan na dan v Celovcu, odkar je meja odprta. Lahko rečemo, da hujska ves Celovec in podkupa. Pa mi smo tako trdni in tako gotovi naše zmage, da lahko zastavijo Celovčani vso spufano Nemško Avstrijo, mi bomo pa ostali to, kar smo, kar so bili naši očetje in naše matere: Slovenci-Jugoslovani.

Saj bo pa tudi Celovec kmalu „ausverkauft“. Mi jim bomo s svojim denarjem njihovo agitacijsko blago kmalu kupili, potem pa lahko oni sami skozi prste gledajo. In skozi prste bodo uvideli, da tudi njim ne kaže drugače, ko potegniti s tistimi, ki dobro žive.

Zato pa kličemo mi Bilčovčani vsem glasovalcem cone A: Ne verjemite onim sleparjem, ki imajo za nas le lepe besede, pa prazno srce! Bodite trdni, da bo naša zmaga tem sijajnejša! Saj Celovec pride potem sam za nami, pa še kako rad!

Pismo iz Egipta.

(Piše koroški rojak Lovro Koban iz Hodiš).

Kairo, 30. julija 1920.

Častiti g. župniki!

Prejel sem z veseljem domovnico. Pristrčno se Vam zahvaljujem za trud, da ste mi preskrbeli nujno potrebni list.

Bojim in tresem se za drago domovino, da ne bi prišla v roke Nemcem, ki še vedno niso izgubili upanja, da bi napravili mejo vrh Karavank, kakor sem bral v nekem listu. Ne razumem teh zaslepljenih Slovencev-nemškutarjev na Koroškem, ki rajši ližejo pete Nemcem, kakor da bi živeli s svojimi brati v osvobojeni domovini. Ali se še niso zavedli, koliko so morali trpeti pod nemškim nasilstvom, ali so pozabili, koliko naših bratov so pobesili in postrelili? V nekem slovenskem časniku iz Amerike je bilo omenjeno ogromno število 60.000. Ves svet sovraži sedaj Nemce, izgubili so popolnoma vso veljavo. Živim na tujem in poznam dobro razmere. Ponašali so se, da brez nemščine ni mogoče iti med svet. Naj le poskusijo! Videli bodo, kakšne „čudeže“ bodo delali z nemščino, posebno sedaj po vojni. Silno je želeli, da v naši novi domovini uvedejo poleg slovenskega še kak drugi svetovni jezik, francoski ali pa angleški.

Iz Egipta so izgnali vse Nemce, razen par starcev in žensk. Tudi jaz bi bil moral odpotovati. Čakali so samo še, da se izkažem, da nisem Nемец. V ta namen mi služi domovnica . . .

Upam, da pri glasovanju Slovenci zmagate! Pristrčen pozdrav vdani

Lovro Koban.

(G. L. Koban naj bo brez skrbi: v coni A je zmaga že davno naša, zdaj nam gre samo še za cono B s Celovcem. Op. ured.)

Iz Nemške Avstrije.

Krah v Nemški Avstriji pričakujejo resni možje začetkom letošnje zime. Povzročili bodo ta krah neznosni dolgovi, velikanski davki, in posebno še, ker bo do tedaj avstrijski denar že ob vso vrednost. Pozna se ta bližajoči se krah že sedaj na tem, da industrija ne dela, da se delavstvo trumoma odpušča. Kakor kamen, ki se iz početka počasi vali po bregu, potem pa zmiraj hitreje, tako se je tudi Nemška Avstrija začela valiti navzdol.

Uradniki v Nemški Avstriji dobivajo za plačo dosti papirja, ki pa nič ni vreden. Vse je drago, denar za nič, uradnikov pa več ko preveč. Da bi se jim vsaj malo pomagalo, jim namerava država izplačati za avgust 280 milijonov kron; po tem ključu bi prišlo na leto 3½ milijard doklad. Kam naj to pelje?

14.000 vojaških penzionistov ima Nemška Avstrija. To so višji in nižji oficirji in podčastniki. Vrh tega je še okoli 8.000 aktivnih oficirjev. Od teh se mora večina odpustiti, ker jih pride v rdečo gardo samo 2500. Vsi ti bodo dobivali penzijo, od katere pa se ne da ne živeti in ne umreti. Vkljub temu pa država vedno bolj leze v dolgove. Nekdaj so dajali „befehle“ in trpinčili naše vojake, posedali po kavarnah in šampanjizirali — danes pa stradajo (avstrijske oficirje so njihovi tovariši po drugih državah imenovali „Kaffeehausfiziere“).

Žganja se je porabilo v deželah današnje Nemške Avstrije pred vojno letno 400.000 hektolitrov, danes pa okoli 87.000 hektolitrov. Vsled davkov se je žganje zelo podražilo, tako špirit od 116 K na 155 K pri litru.

Gospodarstvo.

Razglas

glede premovanja goveje živine in ovc v Sloveniji v letu 1920.

Letošnje leto se bodo vršila na Koroškem redna ogledovanja in premovanja goveje živine v sledečih krajih: Dne 7. okt. ob 9 uri v Pliberku za marijadvorsko pasmo za sodni okraj Pliberk, dne 8. okt. ob 9. uri v Železni Kapli za marijadvorsko pasmo za sodni okraj Žel. Kapla, dne 11. okt. ob 11. uri v Svetni vasi za celjansko pasmo za sodni okraj Borovlje, dne 12. okt. ob 9. uri v Št. Jakobu v. R. za beljansko pasmo za sodni okraj Borovlje.

K premovanju se bodo pripustile sledeče živali

1. plemenski biki,
2. plemenske krave,
3. plemenska mlada živina (telice in bikci) nad enim letom.

Živinorejci iz pristojnega sodnega okraja naj ob zgoraj navedenih dneh in krajih priženejo svojo živino, dobro osnaženo in z živinskimi potnimi listi eno uro pred začetkom premovanja na razstavne prostore, kjer se bo takoj po skupinah (krave, biki, mlada živina) razvrstila. Vsaka skupina dobi zaporedne številke in prične s številko ena. Številke se morajo razločno in vidno, najbolje s pripravnimi tablicami, označiti.

Ob določenem času prične presojevalna komisija s presojanjem živine. Po dokončanem presojanju se vrši zborovanje živinorejcev, pri katerem bo živinorejski strokovnjak govoril o uspehu premovanja, opozarjal na dobre in slabe lastnosti živine ter na nadaljno rejsko delo v okraju.

Po zborovanju razdelitev daril se razstavljene živali ne smejo odgnati iz odkazanega prostora.

Lastniki obdarovanih živali se morajo z zaveznim pismom zavezati, da bodo držali obdarovane biki še

najmanj eno leto, krave in mlado živino pa najmanj dve leti za plemo. Vsaki premovani živali vžge komisija v levi rog posebno znamenje (P).

Razven tega se ob priliki govejega premovanja vrši premovanje plemenskih ovnov in ovc v Pliberku in Železni Kapli.

Poverjenstvo za kmetijstvo v Ljubljani.

Jugoslavija.

Po najnovjših podatkih obsega naša država 271.252 km² in ima 14.343.87 prebivalcev, je torej 3½ krat tako velika kakor Nemška Avstrija in ima 2½ krat toliko prebivalcev.

Velikovški okraj.

Velikovec. Radi bi vedeli, kdo zbira velikovške otroke v predmestnih gostilnah ter jim tam plačuje za pijačo, da potem pijani razgrajajo po mestu in kalijo nočni mir. Med otroki je opaziti včasih tudi že bolj odrastle smrkavce in znane mestne vlačuge.

Grebinj. Zakaj so visele zastave v nedeljo, 22. avg. Nekako popoldne — še sonce je malo posijalo — sta se mogočno in veličastno pripeljala naša dva generala Švarc in Rožnikar — no, veste, na celovškem lintvernu. Kaj takega pa mi kmetje ne doživimo vsake kvatre, še vsakih 100 let ne! Pa glej ga vraga! Nastala je kar druga stranka, ki je hotela na vsak način uveljaviti svoje mnenje. Naši Grebinjčani so namreč razobesili zastave zato, ker je celovski lintvern jajce znesel. Naši dobri Grebinjčani bodo morali zato še nositi jajca v Celovec. Ja, ja!

Grebinjski kloster. Dne 15. t. m. smo imeli v starodavnem klostru letni cerkveni shod. Predpoldne je bilo cerkvene opravilo. Gg. župniki so nas tudi lepo poučili, da moramo ohraniti mirno kri. Ko je eden omenil zapeljivce, nekaterim ni bilo prav ter so jo kar popihali iz cerkve. Gotovo imajo slabo vest, ker bežijo, če se resnica govori! Pa saj vemo, da so vajeni lagati in zapeljevati. Mi bomo pa g. župniku več verjeli ko vam, Judeži.

Popoldne pa sta uprizorila krajevni odbor in Žensko društvo iz Grebinja veselico. Na sporedu sta bili dve igri „Trije tički“ in „Judež“. Igralci so prav mojstrsko rešili svoje vloge. Med igrama nas je razveseljeval kakor navadno g. Modrič s svojim pevskim zborom. G. Möderndorfer in gdč. Rudolf sta nam prav po domače povedala resnico. Hvala vsem, ki so pripomogli do takega uspeha: Želimo še večkrat take zabave.

Prevalje. Na Prevaljah se nahaja edino ena restavracija, ki se na zunaj nazivlja slovenska. Pa temu ni tako. Ko vstopiš, dobiš takoj čisto drugi vtis. V tej restavraciji — akoravno od znotraj nima te oblike — se nahaja neka ženska, ki si lasti ime gospodinja ali gospa. To ženšče, ki se šopiri v tej restavraciji, se je samo izrazilo, da ni Slovenka, ampak . . . Ta „Scheli“ je najhujša nasprotnica slovenskega življa na Prevaljah. Največjo jezo goji proti slovenskim uradnikom in učiteljstvu. Vsi pošteni Slovenci se že zgražajo nad tem ostudnim početjem od strani takega iz-

mečka človeštva. V kuhinji zbira skoraj vsak večer okoli sebe najzlahotnejše nemčurčke, ki imajo pri njej vso prednost. Ni izključeno, da se ob takih prilikah tudi ne manifestira za „Koroško Korošcem“, po čemer srca vseh teh tako hrepenijo, in tudi gospa Šeli, ki je rekla, da se brez Celovca pri nas sploh ne da živeti. Ali še spada tak izmeček človeške družbe v pošteno slovensko gostilno, kakor se ta hoče imenovati? Po naših mislih ne! Vsak pošten Slovenec se bo s studom obrnil od take gostilne, dokler pašuje v njej oseba, ki preklinja Slovence. Za danes samo: Proč od takega „pajzlina“! Ker se bo pa morda kdo obregnil čez gori navedeno resnico, povemo že v naprej, da smo pripravljeni priti še z dokazi na dan, ker priče so na razpolago.

Libeliče. Sedaj, ko smo videli tiste, ki so kričali: Mi smo koroški Slovenci, hoch in heil, si jih pa hočemo enega za drugim ogledati. Najprej pridejo na vrsto Rešov oče iz Podvesi. To so tisti ateji, ki so najbolj glasno juckali „hoch in heil“. Cisto blede so gratali, ko je neki slovenski fant mahnil Kancjanovega Pepaja po buči. Mislili so si menda, da se je tudi njim že enkrat tako zgodilo. Z Nemško Avstrijo zato tako trdno držijo, ker ne znajo dobro nemško. Hudobni ljudje pa še govorijo, da ateji Reš radi dobro živijo in potegnejo včasih glažek najboljšega. Tudi to pravijo hudobni jeziki, da so ateji Reš že dvakrat falirali in so radi tega tak prijatelj falirane Avstrije. Pa naj bo, sinovi pa vendar dobro zaslužijo pri nemški agitaciji. Imajo štiri fejšt pube, od katerih je pa eden že v Nemški Avstriji, ker ni poznal naših postav. Lani, ko so Jugoslovani prihajali, so Slavko, Kristl in Viktor prav hitro tiščali mašincó čez Dravo, da bi jih naši ne dobili. Kristl je bil komandant, „rückzug“ je tako naštelal, da se nobenemu ni nič zgodilo. Čul sem pa, da je v naši fari še par fantov, ki Kristlna še od vojakov dobro poznajo in mu mislijo enkrat (kdej pa?) malo kosti zrahljat, ker je tako grdo postopal v Hinterlandu s fanti iz domače gmajne.

Kamen. Kakšni so — Pri nas jim pravijo nemčurji, jaz pa pravim, da so še nekaj več. Hinavci in izdajalci so, ker izdajajo svojo lastno mater. Ali ne veste, da vas Angleži in Francozi naravnost zasmehujejo? Še nekaj! Dne 17. t. m. je bil v Kamnu cvetlični dan v prid antantni komisiji. Ko se je izvedelo, da pride komisija, je bila hitro vsa vas alarmirana. Prišlo je vse, kar leze in hodi. Komisije pa ni bilo. Žal nam je, da ni prišla. Kamen bi bil že danes lahko priklopljen Nemški Avstriji!

Rikarja vas. „Vrana“ še vedno straši tukaj okrog. Pustil si je narediti celo bergle, ki jih rabi seveda samo tedaj, če ga kdo vidi. Drugače jih pa stisne pod pazduho in gre kot hudir. Mudi se mu, ker mora še pred glasovanjem zbrati vso svojo čredo — kozle, kajti dober pastir išče izgubljeno ovco, dokler je ne najde. Tem kozlom pravi, da bi bila Koroška že zdavnaj rešena, če bi bili vsi taki, kot je on.

Na moške se ne upa več, pač pa zato ženskam obljubuje nebeško življenje v Avstriji. „Vrana“ agitira samo z lažmi, ki jih nabere pri Miklavčič. Zato svetu-

jemo ženskam, da mu pokažejo pòvsod hrbet ali vrata.

Zaveznika ima pa v Valentimu Weizer p. d. Korižmu, o katerem pravijo, da je „zapet kot junc“. Vsi pametni otroci pravijo tukajšnjim nemškutarjem „bikoni“, in gotovo ne zastoj. Lepa družba skupaj, kaj ne?

Rinkole. Smrt pobira, a nič ne izbira. Tudi našo vas letos pridno obiskuje in pobira — najboljšo. Ni še dolgo, kar smo pokopali našega starega cerkovnika, a že zopet se je prikradla k nam in nam vzela obče spoštovanega Klančnikovega očeta. Bil je vzor moža, kristjana in rodoljuba, mirnega in odkritega značaja, skrben gospodar in dober oče. Bil je priljubljen pri mladini in pri odrastlih, posebno pa še med lovci. Dne 13. t. m. smo ga spremili k zadnjemu počitku. Osem duhovnikov, med njimi sin pokojnikov, g. župnik Andrej Sadjak, je izkazalo rajnemu zadnjo čast. Z gniljivimi besedami sta se poslovila od njega kazaški in šmihelski župnik. Nagrobnico je zapelo šmihelsko pevsko društvo. Počivaj v miru, uživaj srečo nad zvezdami! Ni se ti izpolnila želja, da bi praznoval 70 letnico, tudi ne želja, ki je bila še bolj vroča, da bi mogel na dan glasovanja z glasovnico v roki nastopiti za svojo ljubljeno domovino. Žalujóči rodbini izrekamo odkrito sožalje! Rinkolčani.

Tinje. Dne 15. t. m. so pokazali naši, še bolj pa sosednji nemškutarji, kakšno „bildungo“ imajo. Na ta dan smo obhajali žegnanje, kakor vsako leto, s slovesno procesijo. Da pa ne bi nemškutarčki skakali kot srnjaki po gozdu kot na dan Sv. Rešnjega Telesa, se je vil veličasten sprevod skozi vas.

Pred Kramerlevo hišo se je zbralo precejšnje število nemškutarjev; pridrveli so od raznih vetrov. Ne mislite pa, da iz pobožnosti. O, ne! Ravno nasprotno! Pokazati so hoteli kakšni antikristi so. Ko se je mimo njih premikala procesija, so se pokazali tako ošabne in mogočne — hoj! die Freiheit — da se še odkriti niso hoteli. Nekateri so se odkrili šele na poziv mimoidočih, velika večina pa jih je ostalo trmastih, menda so se bali, da bi se jim uši ne prehladile ali celo poginile.

Tako spoštujete ti tički vero. V „Oslovski trompeti“ in „Lausmanschafti“ pa jokajo in tulijo, da jim bomo vero vzeli.

Pač ni nič čudnega, če se taki antikristi sramujejo svoje matere, prodajajo njen in svoj jezik za ničvreden nemški denar, ropajo in požigajo. Fuij! Taka „bildung!“

Proboj pri Žitari vasi. Z ozirom na naš dopis v številki 63 z dne 13. avgusta moramo konstatirati, da se je naš dopisnik zmotil v imenih. Dotični, ki je bil najglasnejši in je rekel, da ne gre za dva tisočaka na shod v Velikovec, ni bil pd. Krampič, ampak Kampuš. Krampič pri tistem pogrebu sploh ni bil.

Nonča vas pri Pliberku. Judeževi groši. Gospod „luftelektrotehnikar“ Valentin Paulitschsch je sprejel od Kärntner Bank v Celovcu sledeči dopis: „Über Auftrag und auf Rechnung des Kärntner Heimatdienstes wird Ihnen unter Einem per Postsparkasse der Betrag von 3000 K übersendet i. t. d. Klagenfurt, 11. 8. 1920“.

Gospod Pavlič, doma iz pristne slovenske družine v Železni Kapli, sprejema od Nemške Avstrije srebrnjake v obliki malovrednega papirja, da izda, proda svoj — slovenski — narod. Ker ga pri tem peče vest, pa kriči: „Kärnten den Kärntnern!“ Oslarija! Ali nismo mi sami vsi Korošci, slovenski Korošci, ki tudi hočemo: Slovensko Koroško slovenskim Korošcem in ne Nemški Avstriji. Rojaki! Judež Iškarjot je prodal svojega Gospoda. Srebrnjaki so ga pekli — obupal je in storil žalosten konec. Pavlič, pojdi in stori tudi ti tako!

Važenberk — Šmarjeta. Da bi pokazali antantni podkomisiji, koliko je še nemčurske sodrge v občini, so poklicali na pomoč vse, kar leze in gre. Ker se vsem na obrazu pozna, da niso Nemci, so morali nositi nemške znake. Pa kakor Bog ne mara nemčurjev, tako jih tudi komisija ni marala. Avto se pri njih še ustavil ni, temveč se je odpeljal naravnost pred občinsko pisarno, kjer so komisijo mirno in dostojno pozdravili Slovenci, medtem ko so Nemci tulili kakor biki. Nekdanji nemškutarški župan je prosil komisijo za Gerechtigkeits für ein ungeteiltes Kärnten. Ko mu je pa neki Slovenec povedal, da je Kärnten že geteilt in je nekemu članu komisije nehote ušel viden smehljaj, je govorniku pošla sapa. Kar končal je. V imenu Slovencev je pozdravil komisijo g. Möderndorfer. Poudarjal je, da Slovenci ne prosimo pravičnosti, ker bi bila taka prošnja naravnost žalitev komisije. Nemčurski otroci so podarili komisiji šopke, a vražja pomota je hotela, da se je komisija zahvalila za nje Slovincem. Nemčurji so bili tako razburjeni, da niso več razločevali oseb. G. Möderndorferja so pozdravljali pri odhodu ravno tako navdušeno kakor člane komisije. Razlika je bila ta, da se jim je g. Möderndorfer za pozdrave prijazno zahvalil, komisija pa ne. Dva nemčurja sta se v soboto v Trušnjah pogovarjala: „Schöner und anständiger als wir haben sich doch die Slowenen benommen“.

Vobre. Sv. Pri Štefanu so priredili dne 8. t. m. vrli fantje in dekleta iz Vober in okolice lepo uspelo veselico s petjem, deklamacijo in igro. Udeležba je bila dobra. Pevci so nam zapeli 4 narodne koroške, ki so navzočim tako ugajale, da so morali vsako posebej ponavljati. Gozdarjeva Anka je deklamirala dve pesmi tako lepo in razločno, da smo se ji vsi čudili. Igra „Tri sestre“ je pa bila naravnost mojstrsko izpeljana. Poleg tega pa je bila še Povšnarjeva postrežba tako solidna in dobra, da smo bili vsi prav dobre volje ter smo odnesli od Sv. Štefana najlepše spomine. Vse je bilo tako domače, nepretirano in kraju primerno, da si vsi želimo čimprej zopet slične zabave.

Boroveljski okraj.

Glinje. Žensko društvo v Glinjah je priredilo 1. avgusta pri Cingelcu na Trati veselico s srečolovom. S čistim dobičkom smo obdarili uboge osebe naše občine, brez razločka, kakšnega političnega mišljenja so. Da je bilo mogoče obdarovati toliko strank, gre zasluga vsem odbornicam in tudi vsem ženam, ki so prispevale z dobitki za srečolov.

Glinjsko Žensko društvo se prav pristrčno zahvaljuje tem potom vsem darovalcem in obiskovalcem naše veselice.

Žihpolje. Naši nemčurji se še čez to jezijo, da je zgradila naša vlada novo cesto pod Osojnico. Veste, kaj je odgovoril našinec enemu takemu buteljnu? „Kajne, tebi bi bilo ljubše, če bi zgradili prav široko cesto v Šmarjeto v Rožu, da bi se kar z vozom peljal tja ropat, peš si tako že vaju.“

Ribnica. Silno bogat mora postati hotelir Pirker na Otoku. Od naših gostov-letoviščarjev zasluži dnevno več tisočakov. Poleg tega si polni žepe tudi še z judeževimi groši iz Celovca. Kljub temu vedno tarna: „Was i wegen diese Čušen für a Schodn hob!“ Nemška manira.

Reka v Rožu. Pri nas se nam hvala Bogu še vsem dobro godi, samo ena reč je še, s katero nismo in ne moremo biti zadovoljni, in to so naši izdajalci slovenskega naroda — nemčurji. Vsak človek si želi, da bi imel že na tem svetu srečo in da bi se mu dobro godilo, le ti nemčurji delajo z vso silo, da bi prišli v nesrečo — v Nemško Avstrijo. Vsi dobro vedo, da jih čaka tam samo trpljenje in da bodo morali plačevati od vsake réči ogromne davke, oddati premoženje, kar bodo pa prideltali, to jim bodo vzele oblasti. Kaj je vendar vzrok, da nočejo biti pod Jugoslavijo, kjer bi delali s svojim, kar bi hoteli? Napuh je tisti, ki jim brani, da bi se vdali. Hočejo komandirati. V Jugoslaviji bo pa komandiral samo tisti, ki bo imel kaj soli v glavi. Nemčurji so pa neumni, strašno neumni. To tudi sami vedo, zato pa nočejo Jugoslavije, ker bodo v Jugoslaviji neumni ljudje zmiraj spodaj, oni bi pa radi bili na vrhu.

Kapla na Dravi — Svetna vas. Dne 7. avgusta so se vrnil tudi k nam ljudje, katerim pravijo nekateri „Nemci“, ki so pa le nemčurji ali bolje: izdajalci slovenske matere. Na sprejem so se nemčurji več dni pripravljali. Vkljub temu pa je vse prav klavarno izpadlo. Pokazalo se je, da so se vrste nemškutarjev zelo zredčile. Šlo je po te barabe 12 voz, a vrniti so se morali večinoma prazni, ker, no ker — ni bilo nikogar, da bi bil gor sedel. Mi smo pa videli, kdo ima na razpolago konje in vozove. Na dravskem mostu je bil sprejem. Sramu pa ti ljudje nimajo! Ne samo, da jih ni sram hoditi in se voziti čez oba mosta, katera so lani razstrelili in katera smo mi z ogromnim trudom, nevarnostjo in več milijonskimi stroški popravili — še sprejem so si upali tam napraviti. No, pa ta sprejem je bil slab. Razen nekaj zarukanih, je šlo prodajat zijale na most le nekaj otrok. Je tudi prav, da so se pokazali nasprotniki! — Posebno se je trudila to pot Pavla Mack,

žena bivšega nadučitelja, da dostojno sprejme svojega „nežnega“ soproga. Deklice so morale obleči bele obleke in nositi venec in šopke. Reči pa se mora, da nedolžna mladina še nikdar ni bila tako zlorabljena, kakor pa na ta dan, ko je morala nositi bele obleke, vence in šopke v čast največjim propalicam. Kaka prismodarija je to vse vkup, se vidi tudi iz tega, da so si nadjali stari, sivi dedci vse polno najslabših cvetic, da so bili kakor pustne šeme. Da bi „Zec“ pokazal, da ni zec in da ima korajžo, si je zataknil, kakor kak mlečnozobnež v planinah, ogromne „šnajfeder“ za klobuk. Ja, ja, Zec, ti imaš pa korajžo! Zato si bil ves čas vojne v sprednjih vrstah, pa seveda ne v sprednjih vrstah branilcev domovine (to si prepustil drugim!) temveč v prednjih vrstah tistih, ki so si redili (feldbelni žalostnega spomina!) 20 kilometrov za fronto trebulje s tem, kar so „odščipnili“ tistim, ki so čakali, do kosti sestradani in razcapani, v strelskih jarkih na smrt. Zakaj pa si nisi nataknil tedaj prav mogočnih šnajfeder? Posebno pa, zakaj nisi pokazal tedaj korajže? Mi, fantje, te bomo za to še enkrat vprašali osebno. (Slovenski fantje in možje, ali vas ni sram, da uprizarjajo nemčurske afne take maškerade?)

Dnevne vesti.

Vsem narodnim trgovcem in društvom. Generalni komisariat za tujski promet v Ljubljani je izdal 11 vrst novih razglednic iz krajev Slov. Koroške ter nam poslal več tisoč izvodov v podrobno razpečevanje. Naprošamo vas, da nas blagovolite podpirati potom trgovcev in raznih društev pri razširjanju teh slov. razglednic. Vzorce prilagamo dopisu. Ekspozitura gen. kom. za tujski promet, Borovlje.

Goselna vas. V noči od 24. na 25. avgusta mi je bila ukradena črna kobila, 16 pesti visoka. Na zadnjem levem stegnu je imela vžgano črko L, na hrbtu nekaj belih peg. Kdor bi našel tata, naj sporoči Matevžu Partej, Goselna vas, p. Dobria vas, kjer dobi dobro nagrado.

Galicija. Umri sta za grižo Agata Jegart in Barbara Plantev. Obe sta bili zavedni Slovenki. N. v. m. p.!

Velikovec. Za pogorelce (žrtve nemčurske podivjanosti) so darovali: Stalni gostje v gostilni F. Kavčič na Privoru (Ljubljana) 1420 K; g. župnik Iv. Nagel, št. lj ob Dravi 20 K; g. kanonik Ivan. Evang. Kolavčič, Brezje, 60 K; g. kanonik piše: Trije begunci — iz naše žal, še vedno zasedene in zatirane goriške okolice — pošiljamo od svojega uboštva mali znesek 60 K, kot skromni prispevek v pomoč ubogemu pogorelcu Fr. Vedenik in njegovi ženi Magdaleni Vedenik iz Čarč, vasi blizu demark. črte med cona A in B, z nujno prošnjo, naj bi vsi Slovenci, a posebno tisti, ki so kot vojni dobičkarji obogateli, prihiteli na pomoč tej nesrečni družini z obilnimi darovi. Pozdravljeni!

Za kratek čas.

Uganka.

Cmav liepa, cmav luba, cmav lepo leži,
Za ksindl je že, za Slovence pa ni!
Kaj je to?

Nemška Avstrija.

Andulka Slaninova

Kulterer Filip

ŽIVINOZDRAVNIK

poročena

VELIKOVEC

BRNO

14. avg. 1920.

Pivo,

najboljše črno bavarsko Porter in belo marčno
v sodih in steklenicah, ter belo in črno

vino

razpošilja vsako množino A. Oset, Slovenji
Gradec.

Primešaj krmi Mastin!

V smislu odloka deželne vlade za Kranjsko v Ljubljani z dne 18. julija 1893., št. 10.595, ki mi ga je mestni magistrat ljubljanski izporočil dne 28. julija 1899., št. 25.255, smarajo dietetično sredstvo Mastin, redilni prašek, za prasiče in za vsako živino, lekarnarji, trgovci, drogist in kramarji prosto prodajati, Mastin je kot prosti obrtni predmet oglašen. V Ljubljani, dne 3. avgusta 1900., mag. opr. št. 28.561.

Ako Mastin v lekarnah in trgovinah ne dobite, ga naročite po pošti. 5 zavojev Mastina stane K 30.50 poštnine prosto na dom.

Mazilo zoper garje

(naftol-mazilo) uniči pri ludeh garje, lisaj, srbečico, kožne bolezni in izpuščaje; pri živini uniči garje. Lonček tega mazila velja po pošti 12 K 50 v.

Lekarnar Trukoc
v Ljubljani (Slovenija) zavea rotovža.

Pozor! Slovenki urar. Pozor!

Naznanjam slavnemu občinstvu otvoritev svoje delavnice za popravljanje ur vsake vrste in sistema. Potrudil se bom, da ustrezem sl. občinstvu hitro in zanesljivo, ter prošim za obisk. Avberšek Gaspar, urar, Velikovec, v Čarfovi hiši.

Manufakturno blago

po znižani ceni

je dospelo iz inozemstva in se dobi pri

I. N. Šoštarich, Maribor

Gosposka ulica 5.

Mariborska eskomptna banka, podružnica Velikovec

Telefon št. 7 (internurban).

Mestni trg št. 141.

Račun pošt. ček. urada SHS v Ljubljani: 11.695.

Centrala Maribor

Podružnica Murska Sobota

sprejema vloge na knjižice in tekoči račun
proti najugodnejšemu obrestovanju;
dovoljuje vsakovrstne kredite pod naj-
ugodnejšimi pogoji;
akkreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko
spadajoče posle.

Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure
in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo.
Kupuje in prodaja devize, valute in vred-
nostne papirje ter eskomptira trgovske menice.
Daje pojasnila vsak čas brezplačno.